

Gözlerinden Kaçıp Giden

– maviликler · 06 Eylül 2012

Bir şey bulursun onda. Geçmiş günlerden aşına bir dokunuş... Çok gerçek gelir sana. Tanıyorsundur bir yerlerden sanki. Sırtını verebileceğin bir ağaç, yolun bir yerinde beliren o apartman... İkinci kattaki balkonda gezinen bir çocuk gölgesi... O gölgenin içine koyar işte, onda bulduğun o aşına dokunuş seni. O günlere götürür. O balkon yine senin balkonun olur.

“Hayır, önceden tanıştığımızı sanmıyorum.”

Ne büyük bir yalandı bu! Onu gördüğüm ilk saniyeden itibaren “ne kadar tanıdık” olduğunu tekrarlayıp durmuştum oysa kendime. Çocukluğunun geçtiği mahallede, bir zamanlar yaşadığın evin önünde karşına çıkan her şey bir parça tanıdık gelir sana, bundan daha doğal bir şey yoktur. Her şey sanki bir parça o ev gibidir. Onun, içine saldırdığı sıcaklık şimdi başkalarını ardında saklayan tüllerin gerisinden süzülüp pencereleri aşar, “hoş geldin” der o vefakar dost gülüşüyle. Çünkü evler hiç unutmazlar ilk sahiplerini. Hep asıl sakinleri olarak onları beller, kazırlar usul usul taşlarına.

“Pınar..?!”

Karşımdaki yakışıklı adamın dudaklarından dökülen ismim bu aşinalığı garip bir şey olmaktan çıkarıp sağlam mı sağlam bir temele oturttu birden. Sesle bakış işin içine girmişti çünkü. Ve küçük bir kızken koşturduğum bu sokaklarda yanımda koşan çocuklardan birini ve sonraki yıllarda da komşu kadınların fiskoslarına neden olan yanımdaki o yakışıklı genci getirmişti birden kaldırıma. Okuldan ya da başka bir yerden dönüşte rastlaştırdık bazen yolda. Evlerimiz çok yakındı birbirine, bu yüzden de yollarımız arasına keşşiyordu doğal olarak. Ama bu rastlaşmaların çok normal olması, bizi komşularımızın gözünde yanakları pembeleştiren türden bir hikayenin baş kahramanı aşıklar olmaktan kurtarmaya yetemiyordu maalesef.

Çok kardeşçe duygularla dolup taşıtığımızı, birbirimizle konuşurken yüzlerimizde komşu olmanın sınırlarını zorlayan uzun konaklamalarda bulunmadan, sadece havadan sudan şeylerden söz ettiğimizi falan da iddia edecek değilim tabii. Çünkü bu en başta doğa kurallarını hiçe saymak olur. Lise çağlarında bir kızla oğlan eğer hoşlanılabilecek türden bir görünüme sahiplerse ve çok da dikkate çeker bir davranış bozuklukları yoksa ister istemez tabiat ananın dürtüşünü duyarlar tenlerinde. O kadar masumane bir şeydir ki yanyana yürüyen o gençlerin içlerinde uyanan ama birtürlü bir anlam veremedikleri o ürperti! “Sen bir çocuk değilsin artık” diye fısıldar onlara... İşte biz de bu türden bir duyguyla ama aşk denen şeyi aklımıza bile getirmeden birkaç dakikayı bölüşebiliyorduk o dönüş yolunda. İkimiz de içten içe biliyorduk: “Bu kalp çarpışları ruhtan çok bedene ilişkin... Karşı cinse yeterli bağışıklığı kazanacak kadar çok yaşamamışız bu dünyada...”

Daha birkaç yıl önce yanyana koştuğun, saklambaç oynadığın o oğlanlar karşı cinsten değilmiş gibi, yepyeni bir cinsle karşıkarşıya kalıyordun birdenbire. Değişim öyle güçlüydü ki, sert bir rüzgar birlikte paylaşılan onca an ve oyunu bir anda çöpe savuruyordu sanki. Kalbin delice çarpmaya başlıyordu, daha yakın bir zamana kadar annesinden azar yiyen o sümsük oğlanın karşısında.

İşte bu yüzden bu yeni görünümlere alışmak için biraz zaman vermeliydik kendimize. Tuhaftır ama ikimiz de bunu o toy halimizle bir şekilde biliyorduk. Bu yüzden de bu karşılaşmaları çok da abartmıyor, yaşantımızın hoş anlarından bir bölümünü oluşturmalarından öte bir anlam yüklemiyorduk onlara.

İşte bu 'yarı kardeş, yarı kalp çarptıran karşı cins' rolümüzle var olmaya devam ederken dünyalarımızda, bir akşam babam o taşınma kararını bildirdi. Kalsaydım buralarda, yarı kardeşlikten tam karşı cins olmaya geçer miydik, bilmiyorum. Ama en azından ben oradan ayrılırken, herhangi bir yara açabilecek kadar derinlerde bir yere oturamamıştık henüz birbirimizin kalbinde. Daha doğrusu ben öyle biliyordum. Bu yüzden de o veda gününden onunla ilgili aklımda kalan tek resim, buruk bir tebessüm oldu sadece...

"Değişmemişsin." dedi gülümseyerek. "Konuşurken gözlerini kaçırıyorsun yine."

"Evet..." dedim yanaklarımın pembeleştiğini hissederek. "Hala dimdik bakmayı beceremiyorum."

O buruk tebessüm belirmişti yine dudaklarında. Sanki o veda gününde kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı hayat... Tebessümün ardını getiriyordu şimdi. "Sen gittikten sonra..." diye başlayan bir cümle asılı kalmış bekliyordu havada sanki. Bitmeyen şeylerin zamana meydan okuyan bir tazelik fırsat buldukları ilk anda "nerde kalmıştık" diyen o ortaya dökülüşiyle, onca sene araya hiç girmemişçesine bir aşinalıkla konuşmaya devam ettik.

Evlenmediğini, sevdiği bir mesleği olduğunu, hala şiir yazmaya devam ettiğini, hatta edebiyat dergilerinde şiirlerinin yayınladığını; yani okyanuslara karışacak kadar güçlü dalgaları hala hakim kılabilmediğini denizinde, cılız derelerde yitip gitmediğini anlattı durdu önümüzdeki dakikalar boyunca. Pencereleri hala sonuna dek açıktı hayata. Gündelik yaşamın sıradanlığına teslim olmamıştı.

"Biliyor musun, aşkıttım sana." dedi birden. Son yazdığı şiirden bir dize mırıldanırcasına... Taşındığımız o gün vedalaşırken, yüzünde çok farklı bir ifade belirmişti birden. Arabaya binmek üzere ayrılacaktım tam da yanından... Elim hala elinde kalakalmıştım. Yarım kalmış bir cümle vardı sanki yüzünde. Dile getirilememiş sözcüklerin öncesindeki o üç nokta...

İşte tam da o cümleyi tamamlamıştı şimdi. Çoktan tükenmiş bir duyguyu henüz yeni dalında açmış, taptaze bir tomurcuk olduğu zamanlardan bu kaldırıma getirerek... Araya giren onca zaman, tek bir leke bile getirmeden, başta nasılsa o haliyle saklı tutmuştu onu bir köşede. Eğer burada kalsaydım, o duygu

O'nun içinde, ortaya dökülmeden yaşamak durumunda kalmasaydı yani, hayat her şeye olduğu gibi ona da dokunup duracaktı mutlaka. Şimdiki gibi bir şiire dönüşmeyecek, insanlar gibi o da yıpranacaktı an be an. Bu yüzden bir zamanlar koşturduğum, parmaklıklarından sarktığım bu balkonu terk edip gitmiş olmak ilk kez hiç de kötü bir şey gibi görünmedi gözüme. Hatta nerdeyse seviniyordum bile şimdi.

"Hangi şiir peki?" dedim sorusuyla karşısındakini çok zor durumda bırakan bir çocuğun hınzır gülümsemesiyle... "Yani ben hangi şiirde varım?"

Yüzümde ne gördü, bilmiyorum... Ama soruyu duyduğu anda uğradığı şaşkınlıktan bir anda sıyrıldı ve koca bir gülüşe sarıp sarmalayarak şiirin adını mırıldandı: 'Gözlerinden Kaçıp Giden'... Sanırım eve dönüş yolunda kalbini çarptıran komşusundan çok birlikte yollarda koştuğu, düşmesine neden olup ağlattığı o mızımız, küçük kızı görmüştü az önce yüzümde. Benim de onda o afacan oğlanı bulmam gibi...

"Gözlerinden Kaçıp Giden..." diye tekrarladım. "Şiirinin adı çok güzelmiş. Peki henüz şiire dönüşmemiş, hala taptaze duran yeni bir aşk var mı kalbinde?"

"Evet, var tabii." dedi, mutluluğunu paylaşacak kadar yakın bulduğu birine sevdiği kadından bahseden bir erkeğin teklifsizliğiyle. "Ona tek bir şiir bile yazmadım henüz."